

## Prášily 2016, jak jsem si je užil

Na hlavním nádraží v Praze se scházíme v pátek ráno 26. srpna 2016 s bicykly čtyři, Jiří Č., Alenka K., Toník P. a má maličkost. Po zakoupení jízdenek se přesouváme k mezinárodnímu rychlíku do Mnichova a snažíme se naložit kola. V tom zjišťuji, že mi chybí baťůžek na záda. Byl v něm kromě drobnosti, které lze postrádat, ale i můj Nikon. Běžím tedy tam, kde jsme čekali. Míst bylo několik, u pokladen a před nimi, pak v hlavní hale. A tam u jednoho sloupu odpočívá můj zapomenutý baťoh. Ještě že kvůli němu neevakovali celé hlavní nádraží a nepovolali policejního robota. Asi také proto ho nikdo nevezal. Odjezd vlaku jsem stihl, kamarádi mi mezitím kolo naložili.



Přestup v Plzni na rozkopaném nádraží je horor. Místní vědí, jak se na něm pohybovat, ale my cizinci a ještě s bicykly tápeme. Nakonec kola s problémy umisťujeme na plošinu jednoho vagonu. ČD v tomto směru moc cyklistům vstříc nevychází. Cesta do Železné Rudy pak probíhá už klidně. Po výstupu z vlaku ještě přesvědčujeme Alenku K., že páska pod bradou přilby musí být dostatečně utažená. V centru městečka je nám doporučena restaurace, kde se dobře vaří. Objednáváme jejich specialitu, koprovou omáčku s vajíčkem a osmi knedlíky. Ještě zastávka u kostela Panny Marie Pomocné, jehož základy mají půdorys šesticípé hvězdy a vyrážíme směr Prášily.

Kamarádi mi odjíždějí, mě zlobí přehazovačka, asi utrpěla při pádu kol před hospodou. Pak minu tu správnou odbočku na Debrník a dostávám se až do Alžbětína neuvěřitelně dolů. Tam poznávám, že jedu špatně, měním směr do kopce po červené a makám. Kamarádi mě už shánějí telefonem, ale signál se ztrácí. Nakonec se na Debrníku všichni šťastně sejdeme a zlaté ruce Jirky a Tondy pracně seřizují pošramocenou přehazovačku.



Od jezera cesta zase stoupá přes Zlatý stoleček, ale jet v šotolině nahoru je velmi obtížné a tak někteří z nás kola tlačí. A už jsme na rozcestí Gsenget a nastává to správné klesání přes Ždánidla do Prášil. Klesání prudké a v šotolině nebezpečné, proto jedeme v závěru dne velice opatrně. Prvý den jsme ujeli 26,5 km a nastoupali 690 m. Na to, že jsme z Železné Rudy vyrazili ve 14 hodin, slušný výkon. Na chatě KČT se už setkáváme se všemi

Přestup v Plzni na rozkopaném nádraží je horor. Místní vědí, jak se na něm pohybovat, ale my cizinci a ještě s bicykly tápeme. Nakonec kola s problémy umisťujeme na plošinu jednoho vagonu. ČD v tomto směru moc cyklistům vstříc nevychází. Cesta do Železné Rudy pak probíhá už klidně. Po výstupu z vlaku ještě přesvědčujeme Alenku K., že páska pod bradou přilby musí být dostatečně utažená. V centru městečka je nám doporučena restaurace, kde se dobře vaří. Objednáváme jejich specialitu, koprovou omáčku s vajíčkem a osmi

Nepřetržitě stoupání z výšky 730 m až do 1150 m nadmořské výšky pod Polom je nekonečné. Jsem hodně vyčerpán, ještě že mi Alenka bere můj baťoh na elektrokolo. Sjezd dolů na Hůrku o 150 výškových metrů je pak pohodový. Na Hůrce z vnějšku prohlížíme kapli sv. Kříže a hrobku rodiny Abelů. Pohnutá historie obou míst. Neláká nás jet přímo do Prášil skoro po rovině, proto odbočujeme k jezeru Laka. Tam je živo, jeden pár od Prahy tam krotí své tři psy, kteří se chtějí v jezeře koupat.



kamarády pěšáky i dalšími cyklisty, dohromady je nás dvacet jedna.

Sobota nás vítá opět sluníčkem. Cílem sekce cyklo je Modrava. V počtu dvanáct vyrážíme po cyklostezce směr Velký Bor a pak do Mechova nedaleko Srní. Zajíždku do Srní zamítáme, návštěva hospody se nám zdá příliš časná. A tak pojedeme hned podél Vchynicko-Tetovského kanálu proti toku.

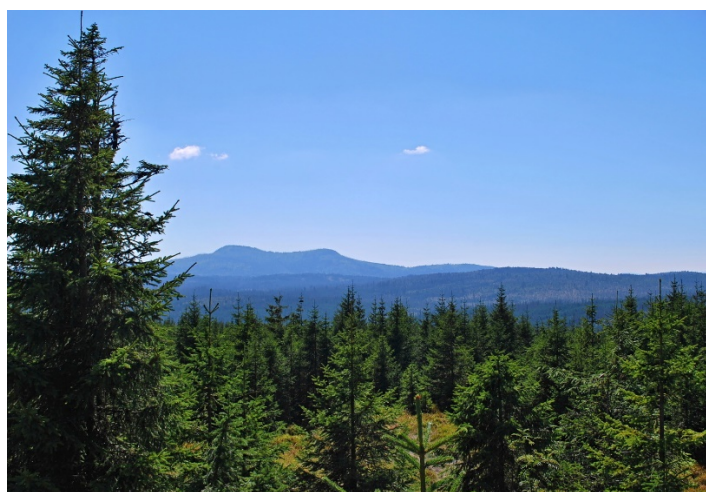


Očekávám jízdu po rovině, ale není to pravda, kanál, který sloužil v této části k plavbě dřeva do Křemelné, docela klesá, my proto stoupáme. Od místa, kde je odváděna voda potrubím na elektrárnu Čeňkova Pila, pak už jedeme pěkně po vrstevnici. Jízdu přerušujeme u odbočky k Hauswaldské kapli, ke které jdeme pěšky. Obnovené základy, a hlavně zajímavě řešený přívod vody ze studánky pomocí několik desítek metrů dlouhých dřevěných korýtek, voda na konci dopadá do barevné skleněné mušle.

Podél kanálu se dostáváme až na jeho začátek, kde řeka Vydra je přehrazena 72 m dlouhým dřevěným hradlovým mostem, zvaným Rechle, který sloužil k zadržování plaveného dřeva. A dál už jedeme podél Vydry nahoru do Modravy na oběd. Další trasa povede na Javoří Pílu. Ale je třeba po obědě vyřešit problém s totálně devastovanou přehazovačkou na Cepínově kole. Opět šikovné ruce Jirky a Toníka ji vyřadí z činnosti a tak Cepín musí zbytek túry absolvovat na konstantní převod, což mu asi bude vadit, ale jinak to nejde. Naše odtržená malá skupina využívá volný čas k návštěvě Tříjezerní slatě. Cesta vede hodně do kopce a je třeba kolo tlačit. Slatě mě trochu zklamala, očekával jsem daleko větší vodní plochy.



Na Javoří Píle se zase všichni setkáváme a začíná jízda nahoru po Javoří cestě. Před námi se objevují rozlehlé plochy s torzy smrků, které zničil kůrovec. Ale občas se objevují i mladé zelené. Zhruba v polovině cesty odbočujeme k vrcholu Oblíku 1225 m n. m. Na kole se tam vyjet nedá, vystoupáme po svých. Z vrcholového skaliska jsou nádherné výhledy na všechny strany, majestátní jsou ale oba vrcholy Roklanu.



A kolem všude spousty velkých borůvek, užíváme si.

Bavorskou cestou se dostáváme na Předěl a pak na Poledník 1315 m n. m. Vrcholové pivo obzvláště chutná po absolvovaném stoupání. Ze známé rozhledny, upravené z radarové věže jsou všude na vrcholu vidět



následky kůrovcové kalamity, stojící suché smrky a hurikánu Kyrill, jedním směrem ležící také suché smrky. Dost beznadějně pohledy. Z Předělu se opatrně spouštím dolů k Liščím dírákům. Alenka mě předjíždí, jedu prý moc pomalu. U Liščích děr odbočujeme k Prášilskému jezeru. Voda v něm je teplá, Alenka s Dádou napodobují přítomné kachny. Sjezd dolů na Slunečnou sice už není tak prudký, ale už je dost pozdě večer a ve stínu lesa nejsou vidět prohlubně na cestě. To se stane osudné Alence, která dělá přemet přes řídítko. Kromě několika pohmožděnin to naštěstí odnáší jen odřená tvář a pošramocená přilba. Tento den jsme ujeli 47 km a nastoupali 784 m.



V neděli je zase hezké počasí a máme namířeno do Hartmanic. Jedeme už po známé cyklostezce na Velký Bor, odkud sjíždíme dolů k mostu přes Křemelnou. Kouzelná řeka. Odtud vede prudce nahoru cesta k bývalým Stodůlkám. Skoro všichni tlačíme kola. U pískovcových božích muk se dohadujeme, k čemu slouží vytesaná miska. Vkládáme do ní květiny. Nejedeme přímo do Dobré Vody, ale do místa Pustina, kde nalézáme zajímavý dům, ale už v dezolátním stavu. Odtud je to kousek k Vintířově skále s křížem a ke kapli. Sjezd do Dobré Vody po asfaltové silnici je perfektní. V barokním kostele sv. Vintíře se nachází skutečný skvost, skleněný oltář se skleněnou křížovou cestou. Autorka Vladimíra Tesařová, která má svůj ateliér v bývalé faře, nás sama do kostela pouští. Fantastický zážitek.

Následuje prudký sjezd do Hartmanic a zastávka v nejbližší hospodě. Výběr malý, ceny vysoké, opouštíme lokál a v centru navštívíme hotel jak jinak než Vintíř. Neudělali jsme chybu, objednaná kachna chutná skvěle. Nedaleko odtud se nachází zrekonstruovaná Horská synagoga. Opět zážitek, co lze udělat z ruiny. Mě uchvátila především kovářská práce na točitém schodišti. Dík za záchranu památky patří především Michalu Klímovi, synovi známého spisovatele s židovskými kořeny Ivana Klímy.

Naše putování pak pokračuje do místa zvané Peklo a údolní vytrvale stoupající cestou se dostáváme ke králováckému statku s kaplí Busil. Majitelé nám umožňují si jej z vnějšku prohlédnout a dýchá na nás historie z roku 1350.



Cesta dál je už poměrně fádni. Vystoupáme do místa Stará Huť, odtud sjíždíme nejdříve po silničce a pak po nové cyklostezce do Skelné a odtud je to přes bývalý Šerlův dvůr do Prášil jen několik kilometrů. Měli jsme opět hezký den, bohatý na kulturní památky, ujeli jsme 38,5 km s dosud největším převýšením 919 m. Končíme v restauraci U Michala, dva velké bouřkové kumuly na východě hrozí zhoršením počasí. V noci opravdu přichází silné bouřky s lijavcem.



V pondělí chceme jít pěší túru kolem Křemelné s Tomášem. Ale protože neuvěřitelně leje, tak vyčkáváme. Tomáš hlásí, že proto nepřijede. Jedenáctá rozhodla, přestalo aspoň pršet. Ihned sami v hojném počtu vyrážíme pěšmo po zelené značce směrem k bývalému Formbergu a Vysokým Lávkám. Cestou se vzájemně přesvědčujeme, že ty pravé hříby podél cesty nesmíme sbírat, neměli bychom je kam uložit. U Vysokých Lávek zase nalézáme známé cedule na nevybuchlou municie. Ale okolí je pěkně zelené, příroda si s prostorem, kde kdysi jezdily tanky a transportéry, dobře poradila. U bývalého Šerlova dvora začíná poprchávat, přesto pokračujeme dál do míst na břehu řeky Křemelné, odkud je vidět za řeku, kde stávala osada Frauenthal. Noční liják zvedl hladinu řeky, jakékoliv přebrodění je nemožné. Ale opravdu je tu krásně, škoda, že nám náš původní plán kvůli počasí nevyšel. Cestu zpět do Prášil po cyklostezce známe, absolvovali jsme ji v neděli. Projitá cesta činila 10,5 km.

Po skromném pozdním obědě se s většinou kamarádů setkáváme kde jinde než v lese. A sbíráme houby, zítra se už jede domů a lze je snadno auty dopravit. Já s Alenkou jdeme na jiná místa než jsme byli ráno a nacházíme nejen hříby, ale objevujeme i krásná zákoutí s hlubokými stržemi a zurčícími potoky. A na jedné louce nacházíme stavbu, připomínající zdáli rekonstruovanou kapličku, ale ve skutečnosti to byla nadzemní hrobka. Spokojeni především s houbařským úlovkem se zastavujeme v Prášilech v objektu, zvaném Stodola, kde si prohlédneme spoustu historických fotek a dokumentů, které připomínají pohnutou historii Prášil.

Úterý je náš odjezdový den a čeká nás cesta do Klatov na odpolední vlak. Vyrážíme ve stejný čas jako v jiné dny, v devět hodin. Začátek cesty už známe, po cyklostezce do Skelné, pak na Starou huť a odtud



dlouhým stoupáním na Keply. Počasí je příjemné, jen je trochu chladněji, ale to nevadí. Z Kepel jedeme už jen z kopce krásnou krajinou Kochánovského přírodního parku až na rozcestí před Velhartice. Mým přáním je se v nich zastavit, je to v polovině cesty, a připomenout si nesčetná zakončení Stezek na zdejších hradě. Ale mí spolujezdci nejsou tomu nakloněni. Nechci trhat partu a tak jedeme dál. Projíždíme Nemilkovem, odtud vždy jezdil zvláštní vlak ze Stezky, pak se dostáváme do Běšin. A pak už nás cesta vede až do Klatov na historické náměstí, kde jsme poměrně brzy v pravé poledne. Máme za sebou okolo 46 km, ale s malým převýšením, většinou jsme jeli dolů.



V lidové jídelně si dáváme oběd, pak si jdeme prohlédnout historickou lékárnu s ne moc příjemnou průvodkyní. Obejdeme náměstí, navštívíme jezuitský kostel a já si připomenu místo bývalého kláštera, ve kterém jsem během mé vojny v osmašedesátém strávil skoro dva měsíce. Nakonec ještě posezení na kávě v příjemné kavárně a jedeme na vzdálené nádraží.

Na nádraží v Plzni nenacházíme ve vlaku rezervovaná místa pro kola, pak zjistíme, že je hledáme v jiném zpožděném vlaku z Mnichova, který náhodou odjíždí ve stejný čas. Ale průvodčí nás bere. Za nevyužití rezervovaných míst v tom našem možná

dostaneme od ČD nějakou tu korunu. Cesta do Prahy už probíhá bez problémů. Prášily 2016 se určitě vyvedly, jsem spokojen.

### Jimmy – září 2016

Více fotek s popisky naleznete na <https://www.zonerama.com/Jirjo/Album/1997026>

### Pěší dodatek – Prášily, jak jsem je přežil

A protože Jimmy vyčerpal velkou část popisu okolí našeho pobytu a z kola je přece jen vidět dál a víc, připojím pouze pár poznatků, nabraných námi, trochu přízemnějšími tvory chodícími po svých, které se nedají nijak vytunit, jako některá cykломobilní zařízení. Na rozdíl od těch mechanických „potvor“, nám se nemohlo nic porouchat, no snad kromě těch dožívajících náhrad, a navíc, mohli jsme pít dle chuti – a vůbec. Nemaje funkčního foťáku, musíte se obrátit k dokreslení mého povídání k jiným autorským právům. Ale vzhledem k tomu, že s námi byla kreslící architektka přírodních scénérií, mám za to, že mít foťák je skoro zbytečné, alespoň pro mne. Než jsem vyměnil v plících veškerý jejich obsah nepopadaje již čerstvého dechu, ona stačila sejmout svým perofixem severní i západní výhled a ještě byla na kopci dřív než já.

Dlužno dodat, že sestava letošní „Šumavy“, kterou po loňských výborných zkušenostech organizačně spískal Jirka Čada ve spolupráci s certifikovaným vyslancem Šumavského národního parku, Tomášem Svobodou, se opět jako loni skládala z Jedničkového jádra oblepeného rozmanitou vícetrasovou cháskou. Rozhodně příjemná sestava na cesty i večerní hudební posezení. Z původní muzikantské bídy se nakonec vyklubala sestava, která se zejména první večer podělila skoro spravedlivě (když pominu naprostou „Šéfičkovu“ převahu) o koncertní podium. Dokonce jsme k zábavě získali tři opuštěné singl kamarádky, které nevědomky riskovaly pobyt ve stejném zařízení. Druhý večer přepustili znavení pomocníky kytaristé hlavní vysílací čas všesipamatujícímu „Šéfičkovi, když se proláklo, že další večer už s námi nebude.

Pěší sekce si hned první den po příjezdu odbyla krátkou poznávací vycházku směrem na Vysoké Lávky, ale daleko jsme se nedostali, neb nás více zlákala jedna ze dvou místních restaurací s dobrou kuchyní, jejichž existenci s poměrně širokým portfoliem pivní nabídky od polotmavého Klostermanna, přes Gambáče až po Kozlovu černou 13-ku, v tomto nedávno obživlém koutě Šumavy, jsme denně vzývali, stejně jako místní coop kvelb s čerstvým pečivem a hlavně cukrárnu s připojeným krámkem.

Na druhý, co do slunečného počasí nádherný den, přijel z Jaroškova Tomáš a Věra Svobodovi. A Tom se ujal role vedoucího pěšáků a po trase nám vyklopil řadu přírodních a historických šumavských informací. Věra nám zase poctivě vysbírávala houby přímo za našima očima, aby tyto nakonec úspěšně skončily v mé kulajdě, jejíž poslední (to považujte za číslovku, ale skutečný počet je zjistitelný jen z objemu dvou hrnců, ve kterých jsem ji založil) porci si jdu právě rozředit a ohřát. Vyrazili jsme z Prášil směrem k bavorské hranici příjemně stoupající cestou ve zdravém lesním porostu, Vintířovou stezkou přes Gsenget až k hraničnímu přechodu přes Prášilský potok do Bavor. Tady vládne klid a mír, téměř celosvětový, žádní pohraničníci (kde vlastně dnes jsou? Aha, někteří i v našem parlamentu, my blbci) ani pionýrství hlásiči nás podezřelých postav s báglem a nejrůznějších vůní, aby nás práskli někde vejš. Prostě pohoda. Jen trochu mne zlobí, že přece jen ta bavorská strana nevykazuje takovou sežranost lesů, jako na naší straně. Pohledy na hřeben k Poledníku je docela tristní. Ten velikostí nepatrný, ale hrozně nenažraný brouček, které ho nám Tomáš přinesl živého ukázat, dovede (za našeho přispění?) taková zvěrstva. Na bavorské straně jsme absolvovali vrchní smyčku osmičky, kterou jsme ten den opsali. Posvětili u původního stavení a vydali se cestou dál syceni Tomášem nadějí, že natrefíme na nějakou hospodu s pivem, za kterýmžto účelem jsme v botách měli uschovány tisíce Euro a někteří i staré tříkoruny, to kdyby snad přece jen nějaký ten automat na marky tady byl zapomenut. Nebyl, ale co hůř, i ta slíbená hospoda byla zřejmě jinde. Tak jsme pokračovali v naší osmě, někteří zdatnější si ještě vyběhli na boční vršek, my hlídači texasek jsme sešli po prašné cestě dolů, abychom se pak všichni, vyzdobeni borůvkovými rtěnkami, po čase opět setkali a dopsali tu horní 8smyčku až ke styčnému bodu „našeho“ dopoledního přechodu hranic. Kousek po ranní cestě až ke Gsengetu a odtud vpravo přes jedno lesní odpočinkové „sedýlko“ k Prášilskému potoku a kolem Frantova mostu stále podél potoka až chutě do Prášilské hospody, koupel jsme radši ponechali až na pak. I tak to dalo něco kolem 22 km a 5ti večerních borůvkových knedlíků.

Druhý den, tedy v neděli, nemohl Tomáš přijet a tak, protože v tomto koutě Šumavy jsem nikdy nebyl, zatoužil jsem po vyhlídce z rozhledny na Poledníku a tento cíl jsem lehce prosadil. Vzali jsme to přes Prášilské jezero, ve kterém Vašek Veselý naměřil ještě 40 cm pod hladinou teplotu 22° C. Tedy jasná výzva ke koupeli, ale my měli vyšší cíle. Od jezera jsme strmě sestoupili k Liščím díram a odtud pak dlouhou cestou vzhůru až k rozhledně, vybudované v místě bývalého vojenského objektu na kótě 1315 m n.m. Při cestě vzhůru nás potkal na kole sjíždějící Marian Hořejší (3) se svým vnukem (?), kteří putovali od Třeboně a tento den mířili na chalupu k Havránkovým. Lahvové pivo na vrcholku před výstupem na rozhlednu bylo odměnou za ten táhlý slunečný výstup. Dolů jsme pak sešli západním svahem po zelené kolem „U bývalé roty“ až k Frantovu mostu a dál už po známé cestě kolem Prášilského potoka do Prášil, tedy rovnou k „U Michala“ roztouženě na vytouženou koprovku.

Další, poněkud rozmoklé pondělí, popsal Jimmy a den odjezdu už řešil každý indyvindy po svém. Naše „Kamarádká“ čtverka se po vyřešení záhady nestartujícího tvrdohlavce z Kolína, navštívila Dobrou Vodu, prohlédla si kostel se skleněnou výzdobou, pohlédla na, pro mne památný dům, kde už v roce 1965 sídlilo velitelství tohoto vojenského újezdu a ToRo a Honza Novák zde dojednávali možnou Jedničkovou trasu 4. Stezky přes zakázané vojprostory s velitelem újezdu, než je oba vyhodil, když zjistil, že si Honza dělal z jeho vojenské protiválečné mapy nějaké poznámky, nabrala Michala v cukrárně v Sušici, po cestě zkontrolovala novější Kamarádovic usedlost u Kozárovic, aby posléze ukončila úspěšnou akci v Praze.

Toť asi vše podstatné, doufám, že všichni „účastníci zájezdu“ odjížděli domů z lůna krásného kraje spokojeni, nezpůsobili jsme zde žádné škody, ale pro příští výzkumné pracovníky v oboru historie osídlení Šumavy, jsme zde kromě Alenčina DNA set(d)řené z růžových tvářiček i ostatních přečnávajících tělních dílců místní komunikací, nezanechali nic podstatného. Ve srovnání s loňskou Filipkou, tady v Prášílech bylo civilizačně rušněji, ale zase s většími konzumačními možnostmi. Něco za něco.

Nashledanou za rok se těšit

**Láďa - stále ještě počátek září 2016**